

Minu raamatukogu

Raamatukogud on mulle elus väga tähtsal kohal olnud - nad on pakkunud mulle peavarju, kaitset, põgenemisteed reaalsusest ja igavust peletanud. Raamaturiiulite vahel olen end tundnud turvaliselt ja koduselt. Tean, mismoodi süsteemid käivad, kust mida leiab, kuidas abi küsida... ja ometi tunnen end nüüd nii võõralt. Võib olla, et see on seotud peidetud valusate mälestustega, teatud laadi traumaga, mingite ajju söövitatud neuroniteede abil seotud seikadega.

Mulle ju meeldib mõelda küll, et ma olen sellest üle ja kindlasti ongi kergem mul praegu, kui näiteks 3-4 aastat tagasi, kuid miks muidu tunnen end kui kutsumata külaline iga kord, kui taas mõnda raamatukogu külastan. Tunne, et ma ei kuulu siia e n a m saadab mind ühest lugemissaali otsast teise. Isegi aknad mõistavad mind hukka ja sisemuses hakkab miskit tumedat pulbitsema. Iga täistolmanud raamatukaane pealt vahiks vastu justkui seesama pisike tüdruk, kes luges end teises toas peites "suurtele" mõeldud raamatuid, kartes, et äkki ema muidu keelab. Mul poleks saanud vist rohkem vale arvamust olla, sest tegelikult ta ju teadis ja hakkas isegi vaikselt mulle soovutama, sain esimesena uusi raamatuid, mis raamatukokku tulid, lugeda, nende hõngu nuusutada, silitada neid köitekohast ja neile sosistada, et me lähme koos seiklusele.

Arvan, et mind on palju mõjutanud suur raamatute lugemine, nii heas kui halvas mõttes. Sain kaasa laia sõnavara ja hea kirjutamisoskuse, leidsin endale vaimu-varju ja mõttekaaslasi justnimelt tänu lugemisele. Samas see moonutas minu ettekujutusi elust kõvasti ja tegi minust "self-fulfilled prophecy". Võimalik, et asi seisnes selles, missuguseid raamatuid ma lugesin: peamiselt noorteromaanid, kus muidu hea õpilane, tihti vanem vend/õde, eeskujuliku käitumisega ja stereotüüpne nohik „keerab enda elu pekki“ (tihti armastuse nimel). Olen niigi enesehävitusliku romantiku geneetilise eelsoodumusega tänu suguvõsale, kes ongi enda elu elanud, nagu nad plaaniks sellest raamatut kirjutada.

Igal vanemal on tore mõelda, et tema laps on nii täiskasvanulik ja loeb palju ja saab elust tänu sellele aru, kuid kahjuks jäi puudu meeldetuletus, et tihti on tegu lihtsalt fiktsiooniga ja see ei võrdu päris eluga. Valik tõmmata hiljem paralleele enda eluga peaks jääma igale inimesele endale, mitte vastupidiselt.

Mulle endiselt meeldib lugeda, kuid see on jäänud soiku. Mul on häbi oma endiste sõprade ees. Mul pole enam tunnet, et kui seesmiselt on raske, leian raamatukogus enda rahu. Mu endagi

väike raamatutiit sisiseb mu peale, kui mõne raamatu sinna viin, justkui teades, et veel üks on liitunud ühishauaga. Ta põrnitseb mind altkulmu iga kord, kui valin midagi muud tema asemel. Ma tahaks talt andeks paluda, vajadusel tema ees põlvitada ka siis, kui ma tolmu ei võta. Aga ma kardan, et andeks ma sealt ei saa. Ja kuni mul on peas veel mõte, et me oleme sõjajalal, kuid relvarahus, siis tean, et vajadusel saan abi küsida ja mingis masohhistlikus mõttes on see lohutavam kui mõte, et isegi raamatud mind omaks ei võta.

Hedvig Kivi

12. kl, Läänemaa Ühisgümnaasium